

PROLÓGUS

– Bassza meg! – kiáltott fel Páfrány, és egy bajusznyival azelőtt húzta vissza a fejét a fogatba, hogy egy karmos, pikkelyes kéz elvitorlázott volna az ábrázata előtt. Egy nem túl bizalomgerjesztő vérfröccsenés kísérte szalagként a repülő kezét, amelynek gazdája valahogy megszabadult a végtagtól.

Nedves szörcsögés és bugyborékolás hallatszott mindenfelől, és a kocsi megrázkódott egy újabb becsapódástól, miközben az egerentyű, bőrtáskáját a melléhez szorítva, visszahuppant az ülésre. Még alig ült le fájdalmasan a saját farkára, máris előrevetődött, majd a táskáját félrehajítva mindkét prémes karjával elkapta az ajtó belsejét kaparó griffenetet.

Kedvence felborzolta megtépázott nyaktollait, őszülő szőre felállt a hátán. Rekedten huhogott és fújt a kinti ribillió hallatán, Páfrány pedig a hasához ölelte.

– Sss, Pörkölt! – csitította heves suttogással. – Odakint már van valaki, aki értünk harcol. Tudom, hogy vitézül helytállnál, de ehhez már *túl* öreg vagy.

Az állat pihés szárnytollai felháborodottan legyezték Páfrány arcát.

Amikor egy halszerű pofa és tűéles fogakkal teli száj jelent meg az ablakban – aztán brekegve és sziszegve összenyálkázta a párkányt –, a Pörkölt élemedett korával kapcsolatos minden aggodalom elszállt az egerentyű fejéből.

Az ajtó megremegett a keretében, ahogy a harcsány dühösen belemart a fába és a fejét a nyílásba tuszkolva nyálcseppeket szórt mindenfelé. Fogakkal telezsúfolt pofája fölött fehér, gülü szeme úgy csillogott, mint a meghámozott főtt tojás.

A felső párkány leszakadt és vidám, fémes *pinget* hallatva pattant vissza a szemközti falról.

Páfrány mélyről feltörő szitokarádata átmenetileg félbeszakadt.

A következő pillanatban a lidércnyomás az ajtónál olyan hang kíséretében tűnt el, mint amikor dinnyét dobznak az aprítóba.

A nyálkás és széthasadt ablakkereten át Páfrány ezüst villanásokat pillantott meg a holdfényben, miközben sikolyok keltek és némultak el sorjázó kardcsapások ritmusára, amelyek egyre távolabbról jöttek, mígnem kísérteties csend állt be. Még Pörkölt hörgő zihálása is abbamaradt.

Eltelt egy fojtott pillanat. Aztán kettő. Majd öt.

A lápi békák brekegése megkönnyebbült kórusban éledt újjá.

Páfrány elkapta a szemközti ülésen meglapuló kocsis rémült tekintetét. A férfi a saját szájára tapasztotta hosszú kezét, mintha nem bízna abban, hogy egy hang sem fog kijönni rajta. A térdét az álla alá húzva reszketett a szemközti padon.

Mindkettőjük tekintete újra az ajtó felé villant a sárban cupogó, közeledő lópaták hallatán.

Érces hang zengett a kinti félhomályból.

Egy nyűgös hang. Egy gőgös hang.

Olyasmi hang, amely ezer lépésnyi távolságból is képes sárba taposni azt, aki szerencsétlenségére szembekerül vele.

– Igen, a közönséges harcsány! Köztudott, hogy már Maltheus is írt róla *Nyolcvan versében*, ahol a téli napforduló ünnepére érkezett apósához és anyósához hasonlította a szörnyet. Meg kell hagyni, tréfás hasonlat! Úrnőm, tudtad, hogy ennek a lénynek négy gyomra van? Hahh! Bizony, és csak kettőt használ az étek megemésztésére. Szerfelett lenyűgöző, hisz hegyi rokonaival ellentétben ennek a harmadik és negyedik gyomra apró kövekkel van tele, amelyeket...

Valaki mélyen felsóhajtott, és felszisszent egy hüvelyébe viszszacsusszanó penge.

– Hahó? – próbálkozott Páfrány.

A halálra rémült kocsis felnyögött fél keze mögül, miközben a másikat arra használta, hogy eszelős hadonászással hallgatásra bírja az egerentyűt.

A patacuppanások közelebből hallatszottak.

Kesztyűbe bújtatott ujjak tapadtak az ablakkeretre, aztán egy rántással csaknem kitépték a tokjából az egyetlen utolsó, tiltakozva csikorgó sarokvasán forduló kocsiajtót.

– Nem akarnák esetleg kireteszelni?

Egy másik hang. *Nem nyűgös. Nem gőgös.*

Páfrány átnyúlt Pörkölt mellett, hogy kinyissa a reteszt, midőn a kocsis felnyűszített, és az ajtó egészben hullott ki az ajtófélfából.

A keretben pedig, a szakállas moha és a szentjánosbogarak között egy legendába illő alak állt.

Ezüst haja rövid és tépett, mintha késsel nyírták volna.

Szeme az északi szellemfények kékje, tekintete mély, mint egy gleccsertó vize.

Nyúlánk testét évszázadok kardforgató hőstettei edzették keményre.

A penge fehér, csillag alakú kardgombja megcsillant a válla fölött... egy vén tünde karcsú, hegyes füle mögött.

Csak egy volt neki. A másikat barbárul levágták és a hosszú évszázadok alatt a seb behegedt.

– A telibeszart *Nyolcakra!* – lehelte Páfrány.

Félfülű Astryx, a Pengeúrnő és Felesküdött Hajadon körbenézett a fogatban, biccentett, aztán átnyújtotta a markában tartott gyepplőszárat.

– Megtaláltam a lovakat. Ránézésre jól vannak. Úgy tűnik, ti is.

Amikor a kocsi egyetlen utasa sem mozdult, hogy átvegye a borszíjat, vállat vont, és az ajtó melletti fogasra akasztotta.

Aztán eltűnt, és csak a cuppogó léptek jelezték a távozását.

Páfrány utána vetette magát, kihajolt az ajtón és egyik mancsát a szája mellé emelve a távolodó alak után rikkantott:

– Izé, *köszönjük!*

Aztán halkabban, csupán magának:

– A kikúrt poklokba!

– Túl sokat káromkodik – suttogetta a kocsis, aki eközben csatlakozott hozzá, és szintén megmentőjük után bámult.

Páfrány összehúzott szemmel nézett rá, aztán lassú kézmozdulattal a kocsitól sugárirányban induló és az útmenti lápig tartó, szétszórt harcsánytestrészek felé intett.

A kocsis, mintha nagy végtére felfogta volna, hogy Astryx keze nyomát látja.

– Ó. A kikúrt *poklokba!*

Páfrány útjának második, meglehetősen eseménytelen fele háromszor olyan hosszúnak tűnt, mint az első. Nem tudta, ki ijedezett jobban, a kocsis vagy a lovak. Gyakorta megálltak óvatosságból, és a haladás üteme kifejezetten ólmos lassúságúra váltott.

Ám további veszélyek már nem leselkedtek rájuk.

Napokkal azután, hogy Astryx – a Pengeúrnő, Felesküdött Hajadon, satöbbi – drámai módon megmentette, Pörkölt álmában nagyokat huhogott Páfrány oldalán, aki éppen egy régi barát legújabb levelét olvasta és olvasta újra.

Évtizedekkel azelőtt megismerkedett egy rámenős, ifjú orkkal Borongó tengerparti városkájában. Azóta, habár Páfrány mindig is elképzelhetetlennek tartotta ennek bekövetkeztét, a barátja szögreakasztotta a kardját és „kávézót” nyitott, amely ráadásul kivételesen jól ment. Páfrány még azt sem tudta, mi az a *káv*e egyáltalán.

Mégis, a kedves emlékek és egy sor bő lére eresztett levél hatására Páfrány eladta a Bogáncstövist, a koszos kis könyvesboltot, amelynek huszonöt évet szentelt a felnőttkorából. Összeszedte az eladásokból összekuporgatott vagyonkáját, beletömte az ingóságait egy felhőborítóan nyomorúságos utazótáskába, vállára vette távol lévő társa régi tarisznyáját, fogta a mindinkább gömböcre hasonlító, időskorú griffenétét, aztán kocsit rendelt, amely majd Fövenypart városába viszi.

Új élet várta ott. Egy új kezdet. Egy új könyvesbolt. Egy régi barátság hamvadó, felélesztésre váró parazsa. Talán valami olyasmi is, amit egy napon családnak nevezhet.

Továbbá nyilvánvalóan elment az a maradék nyamvadt esze is.

Egy másik levél is lapult a táskájában, egy másik régi barát búcsúüzenete. Kihalásztá, és a tekintete az utolsó sorokra tévedt, habár mostanra már betéve tudta őket.

Mindig emlékezz, hogy bár a fogalmatlanok zsinórnak látják az életet, amely egyik ponttól a másikig, a születéstől a halálig húzódik, a ténylegesen megélt élet inkább egy fenséges gubanc.

Valójában soha senki sem vész el.

És ha szerencséje van, soha nem is találják meg.

Ölel a vadonból:

Hosszúléptű Zelia

1

Páfrány felbámult a pajzs alakú, fából faragott cégérre. Egy kardot jelképező, kalapált fémdarab futott végig rézsútosan az elején. Két szó fogta közre a pengét, amelyet fölé és alá véstek:

LEGENDÁS

LATTÉK

Életében nem volt még ennyire megrémülve.

Nos, ez nem teljesen igaz: időtlen időkkel azelőtt volt egy megpróbáltatásokkal teli éjszaka, amelyet egy bizonyos nekromanta kegyének kiszolgáltatva töltött: az az éjszaka továbbra is büszkén tartotta az első helyet, már ami a csontig hatoló rettegést illette.

De a nyolc poklokba is, ez most szorosan követte második helyen!

A kétemeletes épületet frissen meszelték, és vaskos sarokoszlopai között sötétre pácolt gerendaváz feszült. Fények és színek váltakoztak az ólomüveg ablakok mögött. Kellemes zsongás

szűrődött ki odabentről, mint valami távoli folyó susogása, és fahéj meg vaj illata keveredett a levegőben. A bejárati ajtót becsukták, hogy kizárják a késő tavaszi este hűvös leheletét.

És az ajtó mögött?

– Csak egy barát, akit utoljára akkor láttál, amikor a prémed még barna volt, és egyikünk se ismerte a különbséget a segge és az abakusz között – dűnnyögte magában az egerentyű. – Aligha érhet fel lidércnyomással.

Egy barát, akit mindössze egy nyáron át ismertem, most meg semmim sem maradt, ahová fületem-farkamat behúзва visszakulloghatnék, ha a barátság nem bizonyul tartósnak – gondolta, de nem mondta ki hangosan.

Már az is ködös emlék volt, merrefelé kell menni Fövenypart utcáin. A Viv útmutatása alapján közlekedő Páfrány tudatáig nem sok minden jutott el a folyó szagán, a kacskaringós síkátorokon és az összevissza épületeken kívül. Ha a város nem állt volna olyan éles ellentétben Borongó sós levegőjével, homokos partjaival és szabályos utcáival, talán még ezeket a részleteket sem vette volna észre.

Pörkölt sípolva vette a levegőt az egerentyű térdénél, aztán letelepedett a kockakőre a táskája mellé, és nagy, aranyszínű szeme félárbócon a semmibe révedt.

Páfrány összevont szemöldökkel pirított rá.

– Azt mégsem hagyhatjuk, hogy az utca közepén szundíts!

Végül ez készítette arra, hogy újra nekilendüljön. Az idők kezdete óta mindenki így tett: azért intézte serényen a dolgait, mert máskülönben... ki etetné meg a jószágot?

– Na gyere, te vénség! – Páfrány a lábujjával finoman megbökölte a griffenetet.

Miközben a vörös köpenyt meglibbentette egy újabb fuvallat, az egerentyű felemelte az utazótáskáját, feljebb húzta vállán az öreg tarisznját, és a vas fogantyúért nyúlt.

Mielőtt azonban a mancsa hozzáérhetett volna, az ajtó szélesre tárult, és a túloldalon felbukkanó, ismerős orkpofa láttán Páfrány ábrázata a vad arckifejezések sokszínű terepén száguldott végig.

Valahol a reménykedés tájékán állapodott meg, de az orcája nedvesebb volt, mint amikor az érzelmes útra kelt.

– Szóval? Mi a vélemény? – kérdezte Viv, és a bögre felé biccentett Páfrány mancsában. Összefűzte az alkarját a kettőjük közti asztalon. Még mindig lenyűgöző méretű alkarral bírt. Az arca is ugyanaz volt, mint régen, de valahogyan teltebb lett, kevésbé tűnt éhesnek. És határozottan várakozó volt. Egy arc, amelyet Páfrány jól ismert...? Úgy gondolta. Úgy *remélte*. Mindent erre a bizakodásra tett fel.

Viv háta mögött gőz sziszegett a pulton álló, csillogó masinából, amely mellett óriás palatömb lógott a falon. Valaki étlapot vezetett fel rá takaros betűkkel, színes krétával, a sarkokat pedig díszes cirádákkal látta el. Fényes bögrék lógtak az akasztóikon csinos sorokban, és cukormázás pékáru szikrázott üvegburák alatt. A vevők italokkal és rágsálnivalókkal a kézben nyüzsögtek a helyiségben.

Páfrány gondosan letette a bögréjét. Az ismeretlen, keserű ízt latolgatta a nyelvén, a testes forróságot a hasában.

Hirtelen tudatára ébredt, hogy túl sokat késlekedik a válasszal.

– Ööö... kellemes – próbálkozott.

Persze nem így érezte.

A karmai idegesen kocogtatták a bögre oldalát.

Viv még-mindig-ugyanolyan-de-kevésbé-éhes arca megnyúlt, és annyira úgy festett, mint amikor sok-sok évvel azelőtt csalódottan vette át Páfránytól a könyvet, hogy az egerentyű csaknem hangosan kacagott fel az örömteli felismerés láttán.

Ám a kacaj elveszett valahol a büntudat alá temetve.

A kikúrt poklokba is, hisz visszautasítottam az ajánlatát, hogy boldogan éljünk, míg meg nem halunk.

– Hát, talán csak hozzá kell szoknod – mondta Viv. – Persze nem *kell*, hogy oda legyél érte! – Hátradőlt a padon, és összefont karját a keblén nyugtatta.

– Igen, úgy értem, idővel majd... – Páfrány elhallgatott, amikor a többi gondolata egészen más irányba kalandozott.

Minden rettegeése, amit kint hagyott a küszöbön, most törőhullám formájában tért vissza, és a rá következő rosszullétben azt hitte, menten kiadja a gyomra tartalmát az asztal közepére – az egyetlen korty kávéval együtt.

Aztán valahol mélyen önmagában talált egy kapaszkodót, és kivonszolta magát a tengerből.

Határozott mozdulattal eltolta magától a bögrét.

– Az istenekre, hisz ez csak egy *ital*. *Te megházasodtál?*

Viv az asztalra csapott, és feléje bökött az ujjával.

– Na ez az a Páfrány, akit ismerek! Annyira átkozottul jó viszontlátni téged!

És ezután már minden rendben volt.

– A fahéjas csigával kellett volna kezdened – motyogta Páfrány, miközben két pofára rágta a süteményt. Lehunyta a szemét, és akaratlan reszketés futott végig a vállától a bajusza hegyéig. –

Az istenekre! Úgy látszik, csak a legfontosabb nem derül ki a hely nevéből.

Tandrira sandított, aki fél kezével az asztal végét fogva állt, és apró, mégis derűs mosollyal figyelte Páfrányt. A szukkubusz haját a bőréhez hasonló, szürkés-ciklámen színű szarvak választották ketté homlokmagasságban, és ostorszerű farka ábrándosan hullámzott. Pörkölt összegömbölyödve feküdt Tandri lábánál, és a nő nem moccant, nehogy megzavarja, pedig bizonyosan lett volna fontosabb dolga. Páfrány kezdettől fogva kedvelte Viv feleségét, de ez végleg megpecsételte a dolgot.

Megnyalta egyik ragacsos mancsát.

– Ha hozol nekem még egyet, könnyen meglehet, hogy még én is feleségül veszek!

A szukkubusz felkacagott, és a füle mögé simította egy hajtincsét.

– El a mancsokkal a nejemtől! – figyelmeztette Viv, aztán résnyire megnyitotta a bejárati ajtót, és kiakasztott egy ZÁRVA feliratú táblát a szegre. Felkapott egy rongyot a pultról, aztán visszatért a hosszú asztalhoz, amelynek Páfrány csak nagyon kevés részét foglalta el.

Az egerentyű tűnődő arcot színlelt.

– Tandri, mesélt már Viv a nyári kalandjáról, amikor még vassal hadonászott? Az a lány is pék volt. Valószínűleg egy egész *siütöre való* félredobott péket hagyott maga mögött a feleséged. Úgyhogy, amikor az elkerülhetetlen megtörténik, tudd, hogy én itt leszek neked. – Gáláns, cikornyás mozdulatot tett az ujjával.

– Jaj, én nem vagyok pék. Ez Gyűszű keze munkája. – Tandri mosolya titkolózóvá vált. – Bizonyosan hamarosan megismerheted őt is. – Viv felé fordította a figyelmét: – Hogyhogy sohasem említetted Gyűszűt a leveleiden?

Viv letelepedett Páfránnal szemben, és a ronggyal egy szinte észrevehetetlen kopást tisztogatott az asztalon.

– Úgy, hogy a levelek legnagyobb részében csellel próbáltam rávenni egy régi barátot, hogy beköltözzön a szomszédban álló könyvesboltba. Bizonyára nem maradt több hely a lapon.

– Láttad már az üzletet? – A szukkubusz a másik cipője hegyével megvakargatta Pörköltöt a lapockája között a griffenét jól hallható, álmatag meglegedésére.

– Őszintén? Biztosan elmentem mellette idefelé jövet, de anyyira... ööö... ideges voltam *emiatt* – intett a mancsával mindkettőjükre –, hogy nem nagyon tudtam figyelni.

– A félelem ezt teszi az emberrel – nyugtázta Tandri.

– A félelem? – Viv szemöldöke felszaladt.

– Igen. Milyen lehet az egész életedet hátrahagyni és egy új városba költözni, ahol senkit sem ismersz, aztán meg belefogni egy vállalkozásba? – jegyezte meg Tandri fanyarul.

Páfrány meglepett és hálás pillantást vetett rá.

– Én itt vagyok. Engem ismer – tiltakozott az ork.

Tandri finoman kiszabadította a lábát Pörkölt alól, aztán átölelte Viv széles vállát, majd puszit nyomott a halántékára.

– Ezt a Vivet szerintem még nem ismeri – felelte suttogva, de úgy, hogy a vendégük is hallja.

Páfrány *határozottan* kedvelte ezt a nőt. Duplán megpecsételve.

Éles zörgetés hallatszott a bejárattól, ami huhogó vakkantást csalt elő a griffenetből, és mindnyájan arrafelé fordították a tekintetüket, miközben az ajtó szélesre tárult.

Egy hob lépett be rajta kezeslábasba és pamutingbe öltözve, amelyek egyaránt elnyűttnek tűntek. Üdvözlésképpen megrántotta

lapos sapkájának simléderét, és megtartotta az ajtót egy sovány, szürke egerentyűnek, aki zsákokkal, dobozokkal és konzervekkel volt megrakodva.

– A kölyök nem hagyja, hogy én is vigyek valamit – panaszkodott a hob.

Az egerentyű valami érthetetlenlencincogott, majd megállt, hogy elkerekedett szemmel Páfrányra meredjen, végül eltűnt a pult mögött.

Páfrány úgy vélte, Tandri arckifejezése kifejezetten önelégültté változott.

Viv megköszörülte a torkát.

– Nos, ez volt Gyűszű. Biztosan visszajön majd. És Páfrány, bemutatom Kalt, akit *tudom*, hogy említettem már. – Közelebb hajolt, és a szája mellé tette a kezét. – *Igazából* őmiatta van, hogy semmi miatt sem kell aggódnod.

– Hm – jegyezte meg Kal, aki hosszú fülével tökéletesen jól hallott mindent.

Páfrány úgy vélte, a férfi egyszerre tűnik zavartnak és elégedettnek.

– A poklokba, de örülök, hogy megismerhetlek – állt fel Páfrány, és a mancsát nyújtva közelebb jött. Nagyjából egymagasak voltak.

A hob kemény, száraz kezével elkapta a mancsát, és megrázta, aztán egy mosoly halovány kísértete jelent meg a képén.

– Egyszerű és őszinte beszéd. Micsoda megkönnyebbülés!

– Bizonyos szavak Páfrány esetén *távolról* sem számítanak egyszerűnek – szólt oda Viv.

– De ha bármikor festéket kellene lekaparnod valamiről, biztosan megkönnyíti a dolgodat.

– Ugyan, kuss már! – szólt hátra Páfrány nyájasan.

Kal meglepetten felröhögött, és ez a hobról alkotott véleményét is megpecsételte.

– Persze, lesznek ablakai – mondta Kal, és hátratolta a sapkáját, miközben együtt nézték az üres kereteket.

Páfrány úgy látta, mintha az épület elborzadt és meglepett képet váгна, valahogy úgy, mint egy egerentyű, aki eladta a könyvesboltját és földi javainak nagy részét, hogy a fél tartományon átkelve üzletet nyisson egy penészes falú romhalmazban.

Páfrány őszintén beszélt, amikor azt állította, hogy úton a Vöröskő negyedbe és a kávézóhoz nem igazán figyelte meg a környéket. Most már azon tűnődött, vajon belépett-e volna az ajtón egyáltalán, ha észreveszi az épületet.

Nagyot nyelt.

– Ne aggódj! – csapott Páfrány vállára Viv. – Az én kávézóm is omladozó, lyukas tetejű béristálló volt. Aztán még le is égett. Te mérföldekkel előrébb jársz. *Tökéletes* lesz! Majd meglátod!

Kal a sapkája alól vizslatta Páfrányt. Kurtán biccentett.

– Hm. Rendbe' lesz.

Ez valahogyan sokkal biztatóbb volt.

Az épület mindössze egy emelettel büszkélkedhetett. Egy keskeny síkátor választotta csak el a Legendás Lattéktól, és a szomszédja vakító fehér meszelése és csinos falazata még inkább elhanyagoltta tette a málló festést és lógó ereszeket. Persze nem mintha a régi boltja Borongóban nem bírt volna el egy új festékréteget. Talán, ha Páfrány idegei nem lettek volna annyira felborzolva, valamivel több derűlátás aranyozza be az első benyomását.

– A szerkezete jó – motyogta az orra alatt, de amikor másodszor is kimondta, még halkabban, inkább fohásznak tűnt.

– Mutatnom kell valamit – szólt halkan Tandri. Intett Páfrálynak, hogy kövesse, aztán kinyitotta az ajtót, és belépett.

Kal és Viv követték őket.

A belső tér sem volt sokkal biztatóbb. Az alkonyati fény rézsútosan vágott be az ásító ablakkereteken, és megvilágította a nyers gerendákat meg fűrészporhalmokat, amelyek Kal eddigi erőfeszítéseit jelezték. A padló sápadt foltjai a réges-régen eltávolított bútorok kísérteties alakját őrizték.

– Amikor belépsz, már nagyobbnak látszik – próbált derűlátó hangot megütni az egerentyű. – Legalábbis biztosan sok könyv elfér benne.

– A szerkezete jó – bólintott Kal, nyers hangon ismételve a nő korábbi szavait. – Szépen kirittytentjük.

Páfrány mostanra még inkább megértette, hogy a bensőjében lötyögő aggodalom kiloccsant és már mindenki észrevette. A poklokba is, hiszen valószínűleg már a farkában reszkető feszültségből is látszott.

– De igazából nem ezt akartam megmutatni – mondta Tandri, aki kinyitott egy ajtót a kongó helyiség végében és átlépett rajta. Egy meggyújtott gyufa sercenésére puha lámpásfény színezte sárgára a falakat odabent.

Páfrány búbajos hálószobába lépett, és Viv meg Kal megálltak mögötte az ajtónyílásban. Egy keskeny ágy állt a szemközti sarokban, amelyet foltvarrott ágytakaró és nagy, süppedős párna egészített ki. Mellette tömzsi asztalka guggolt, azon volt a lámpás. A közelebbi falnak tolva egy íróasztal állt, az ajtó jobb oldalán pedig ruhásszekrény. Az asztal fölött vízfestmény lógott, amely

tengerparti fűcsomókkal megtűzdelt, hosszú fövenyszakaszt ábrázolt, fölötte alacsonyan szálló, esteli rózsaszínbe hajló felhőkkel.

Az ágy lábánál egy nagy vesszőkosár várakozott, benne pokróccal, amelyet a mélyén fészkelő díszpárna köré gyömöszöltek.

– Ó. – Páfráynak ennyit sikerült kinyögnie, ahogy eszébe jutott a kávézóban maradt, szunnyadó Pörkölt.

Aztán könnyekben tört ki.

– Biztosan jól vagy? – Viv egyik jókora kezét Páfrány kinyújtott mancsán tartotta, a kávézó egyik asztalán.

Az egerentyű szipogott, aztán a másik kezével az ajkához emelt egy bögre teát.

– A poklokba is, *semmi* bajom. Az üzlet, a szoba, az egész olyan elragadó. *Köszönöm!* – bólintott jelentősegteljesen Tandri felé. – Csak olyan... olyan zaklatottnak érzem magam. Mintha átkeltem volna egy hídon, amely összedőlt, amint átértem a túlpartra. Megkönnyebbültem, hogy sikerült átjutni, mégis remeg a térdem.

Viv elgondolkodott.

– Pontosan tudom, miről beszélsz.

– Persze, hogy tudod. Lefogadom, hogy a te idődben jó pár rizikós helyzetet megúsztál. – Páfrány elfintorodott. – *A te idődben.* Pfejj! Úgy beszélek, mintha már legalább nyolcvanéves lennél.

Aztán eszébe jutott a saját halálközeli élménye az országúton, nem egészen egy hete.

– A nyolc poklokba is! – lehelte. – Hát *emiatt* van az egész! Nem csoda, hogy nem vagyok önmagam!

– Mi?

Ekkor elmesélte nekik Astryxot meg a harcsányokat meg a zsánerjairól letépett kocsiajtót.

– Félfülű Astryx! – sóhajtott fel Viv nyilvánvaló csodálattal. – Az istenekre, de szeretnék egyszer találkozni vele!

– Kivel? – értetlenkedett Tandri.

Viv elképedt.

– A Pengeúrnővel? A Felesküdött Hajadonnal? Az elmúlt évezred leghíresebb tünde kalandorával?

– *Három* különböző históriát is olvastam róla – tette hozzá Páfrány. – Ami meglehetősen lenyűgöző, tekintve, hogy még mindig él. *Megsebez a sors? Acélhajadon? Az ezüst sólyom röpte?* Elképesztő, hogy ezek egyáltalán megszülettek, hisz állítólag a hőstettei után mindig köddé válik, amit személyesen is tanúsíthatok.

– Nem rémlik – vonta meg a vállát Tandri. – Mindenesetre ezer év túl hosszú időnek tűnik ahhoz, hogy az ember végig ugyanazt csinálja.

Míg kedélyes vitába elegyedtek, Gyűszű került elő a semmiből, és letett egy tálat Páfrány elé, valamiféle hosszúkás, omlós süteménnyel megrakva.

– *Jó étvágyat* – suttogetta.

Aztán mancsát a köténye előtt tördelve, egy lisztfelhő kíséretében olyan gyorsan felszívódott, ahogyan megjelent.

Páfrálynak nem maradt több ereje, hogy eltöprengjen a dolgon.

Egyszerűen megkönnyebbült, hogy talált valami hihető magyarázatot arra, miért van görcsben a gyomra, és nem kellett tovább keresnie a választ. Egy halálközeli élmény nyilvánvalóan bárkit hasonló érzésekkel töltene el.

Aztán meg a sütemény is oltári finom volt.